

Поета вбивали в присмерку
У серпні тридцять шостого.
Затаїлись в очах жандармських
Безсилля, злоба і страх.
Його розстріляли без вироку,
На безлюдній околиці просто.
Об землю кохану вдарився
Дзвінкоголосий птах...
Такого уже не буде,
Допоки дзвенітимуть серпні
На сірій косі гренадській
(Отут десь зламалось крило...).
Такого уже не буде
Із срібним ножом у серці —
Із болем простого люду,
Із сонцем, що в нім цвіло!
Поета убили підступно.
Так, ніби вбивали пісню,
Що рвала тенета рабські
І гучно сурмила в бій:
О, доки мовчати тупо,
Ганебне ярмо терпіти,
Під чобіт захланний класти
Сердець колосистий біль!..
Поета вбивали поспіхом.
А потім виймали кулі,
Щоб в чорній душі талісманом
Носити розчавлену мідь...
Та він обернувся посміхом
Всієї земної кулі,
Дзвоном
кришталю-рахманним
На перехресті століть.
Він повернувся посохом,
Що обертає в шакалів
Тих, що стріляли в поетів —
Совість народу ясну...

Ні, він не помер від пострілу!
Він істину в слові шукає,
Квітнем гряде по планеті,
Громами віщує весну!

1969

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.